

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem [redacted], zastoupené obecným zmocněncem Petrem Kafkou, bytem Nová Chřibská 28/E, 407 47 Varnsdorf 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/3073/15/9S-LBK,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/3073/15/9S-LBK, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 3. 4. 2015, č. j. MPSV-UP/20547/15/LB. Označeným prvostupňovým rozhodnutím úřad práce zastavil řízení o přiznání příspěvku na živobytí zahájené na základě žádosti žalobkyně doručené dne 9. 1. 2014, evidované pod č. j. 513/2014/LIB.

V prvním žalobním bodu žalobkyně uvedla, že předmětem sporu je převzetí její žádosti o příspěvek na živobytí, kterou k poštovní přepravě podala dne 27. 12. 2013. Již dne 7. 5. 2014 dokládala, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 30. 12. 2013. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem uvedeným v usneseních úřadu práce ze dne 20. 10. 2014, č. j. 3262/2013/LIB, a ze dne 8. 8. 2014, č. j. 3257/2013/LIB, o tom, že měla z důvodu nefunkčnosti úřadu práce zaslat žádost poštou, kde by bylo zřejmé podací razítko, že ponechala žádost na recepci firmy [redacted], a že žádost byla oficiálně převzata dne 2. 1. 2014. Následně žalobkyně uvedla, že úřad práce o žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 27. 12. 2013 rozhodoval jako o žádosti podané v měsíci prosinci 2013, zatímco odvolací správní orgán jako o žádosti podané v měsíci lednu 2014, a dohromady s řízeními o jejích dalších žádostech bylo vydáno celkem 39 rozhodnutí. Žalobkyně navrhla řadu důkazů k otázce převzetí žádosti ze dne 27. 12. 2013 úřadem práce.

Žalobkyně dále namítala, že v usnesení ze dne 3. 4. 2015 úřad práce nezdůvodnil, proč žádost o příspěvek na živobytí za měsíc prosinec 2013 najednou považoval za žádost o příspěvek na živobytí za měsíc leden 2014. Odůvodnění usnesení je srozumitelné pouze ve vztahu k žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 8. 1. 2014. V dané věci se jedná o páté rozhodnutí úřadu práce o zastavení řízení, přičemž každé z rozhodnutí bylo odůvodněno jinak. Již proto považuje žalobkyně odůvodnění usnesení ze dne 3. 4. 2015 za nevěrohodné. Žalobkyně rovněž namítala, že námitkami v odvolání ze dne 22. 4. 2015, námitkami v protokolu o ústním podání sepsaném dne 7. 5. 2014 a ze dne 26. 6. 2014 se žalovaný nezabýval. Žalobkyně se v této souvislosti dovolávala práva na informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který byl porušen správními orgány obou stupňů.

Konečně žalobkyně uplatnila námitku porušení § 4 odst. 1 věta první a § 4 odst. 4 správního řádu. Pokud úřad práce nezajistil přebírání zásilek v pracovní dny, porušil § 4 odst. 4 správního řádu, přitom sám přiznal nefunkčnost v dotčeném období v usnesení ze dne 20. 10. 2014, č. j. 3262/2013/LIB. K tomu žalobkyně navrhla provést výslech ředitelky úřadu práce.

Navrhovala, aby z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal právo na náhradu hotových výdajů za 1 úkon ve výši 300 Kč podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 39/13, a to za podání žaloby.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že úřad práce od žalobkyně v měsíci lednu 2014 obdržel 2 žádosti o dávku příspěvek na živobytí. Dne 2. 1. 2014 byla doručena první žádost o příspěvek na živobytí, kterou žalobkyně podala k poštovní přepravě dne 27. 12. 2013, a dne 9. 1. 2014 byla úřadu práce doručena druhá žádost o tutéž dávku podaná k poštovní přepravě dne 8. 1. 2014. Žalovaný uvedl, že prvoinstanční orgán přešetřil situaci žalobkyně důkladně a posoudil zákonné podmínky rozhodné pro nárok na dávku. Vzhledem k uvedeným skutečnostem rozhodl řízení o přiznání dávky příspěvek na živobytí na základě žádosti obdržené dne 9. 1. 2014 zastavit. Žalovaný navrhoval, aby byla podaná žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Žádostí (na příslušném tiskopisu) o příspěvek na živobytí podanou k poštovní přepravě dne 8. 1. 2014, jež byla úřadu práce dle podacího razítka doručena dne 9. 1. 2014 a evidována pod č. j. 513/2014/LIB, žalobkyně požádala o přiznání příspěvku na živobytí.

Usnesením ze dne 13. 2. 2014 úřad práce rozhodl o zastavení řízení zahájeného na základě shora uvedené žádosti. Toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena k novému projednání rozhodnutím ze dne 2. 4. 2014.

Z protokolu o ústním podání sepsaném na úřadu práce dne 7. 5. 2014, kdy se zmocněnec žalobkyně dostavil k projednání dávek hmotné nouze žalobkyně za měsíce prosinec 2013 a leden 2014, vyplynulo, že vznášel námitky ohledně převzetí žádosti žalobkyně ze dne 27. 12. 2013 a namítal, že úřad práce měl zabezpečit přebírání zásilek. Přitom měl dne 31. 12. 2013 zavřeno, a zda pracoval dne 30. 12. 2013, si již nevzpomíná.

Dalším usnesením ze dne 19. 5. 2014 úřad práce opětovně rozhodl o zastavení řízení zahájeného na základě žádosti ze dne 8. 1. 2014. Toto usnesení bylo znovu žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 27. 6. 2014.

Následně úřad práce vydal rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 95176/2014/LIB, kterým o žádosti žalobkyně ze dne 8. 1. 2014, č. j. 513/2014/LIB, rozhodl věcně tak, že se příspěvek na živobytí nepřiznává. Rovněž toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2014.

Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015 úřad práce o žádosti opětovně rozhodl tak, že příspěvek na živobytí nepřiznal. I toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015.

Poté již bylo vydáno usnesení ze dne 3. 4. 2015, č. j. MPSV-UP/20547/15/LB, jímž úřad práce podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastavil řízení o přiznání příspěvku na živobytí, zahájené na základě žádosti žalobkyně ze dne 8. 1. 2014. Úřad práce v odůvodnění usnesení konstatoval, že v měsíci lednu již od žalobkyně obdržel žádost o doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí, a to dle podacího razítka dne 2. 1. 2014. Tyto žádosti o dávku založily překážku v řízení, které bylo zahájeno dne 9. 1. 2014. Protože žádosti o doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí ze dne 2. 1. 2014 jsou stále v řízení a o dávkách není rozhodnuto, úřad práce zastavil řízení o žádosti o přiznání dávky ze dne 9. 1. 2014 pro překážku zahájeného řízení o téže věci.

Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, č. j. MPSV-UM/3073/15/9S-LBK, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové usnesení potvrdil. Uvedl, že dne 8. 1. 2014 žalobkyně odeslala prostřednictvím poštovní přepravy žádost o příspěvek na bydlení, která byla doručena dne 9. 1. 2014. Protože však byly úřadu práce v měsíci lednu 2014 doručeny 2 žádosti o tutéž dávku, dne 2. 1. 2014 již byla doručena žádost o příspěvek na živobytí podaná dne 27. 12. 2013 k poštovní přepravě, má tato prvotní žádost při vyřízení přednost. Řízení o žádosti obdržené dne 9. 1. 2014 úřad práce v souladu se zákonem o hmotné nouzi a správním řádem zastavil, neboť předchozí žádost žalobkyně ze dne 2. 1. 2014 založila překážku v řízení, které bylo zahájeno podáním žádosti o tutéž dávku příspěvek na živobytí. Byly dány podmínky pro zastavení řízení z důvodu litispendence.

Z doplněného spisového materiálu vedeného k žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí datované dne 27. 12. 2013 soud dále ověřil, že žalobkyně zmíněnou žádost na předepsaném tiskopisu podala k poštovní přepravě dne 27. 12. 2013, a to doporučeně dle podacího razítka České pošty, s. p. Dle přehledu „sledování zásilek“, který zmocněnec žalobkyně doložil při ústním jednání dne 7. 5. 2014, bylo doporučené psaní podáno dne 27. 12. 2013, dne 30. 12. 2013 bylo uloženo s tím, že zásilka byla úřadu dodána dne 2. 1. 2014. Podací razítko úřadu práce s tímto datem bylo otištěno na tiskopisu žádosti.

V řízení zahájeném o této žádosti, jež byla evidována pod č. j. 3257/2013/LIB, bylo několikrát vydáno prvostupňové rozhodnutí, jež bylo opakovaně rušeno žalovaným s tím, že věc byla úřadu práce vrácena k dalšímu projednání.

Poslední prvostupňové rozhodnutí o předmětné žádosti bylo vydáno dne 3. 7. 2015, pod č. j. 86342/2015/LIB, a úřad práce v něm vyslovil, že se žalobkyni dávka příspěvek na živobytí nepřiznává. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č. j. MPSV-UM/4290/15/9S-

LBK, prvostupňové rozhodnutí částečně změnil doplněním slov „na základě žádosti přijaté dne 2. 1. 2014“ a ve zbytku rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K posouzení věci bylo nařízeno ústní jednání, ze kterého se žalovaný omluvil s tím, že odkazuje na písemné vyjádření k žalobě. Obecný zmocněnec žalobkyně setrval na skutečnostech uvedených v žalobě, jakož i na uplatněných důkazních návrzích, a věnoval se především doručování zásilky obsahující žádost žalobkyně o příspěvek na živobytí ze dne 27. 12. 2013. Doplnil, že jednal s pracovníkem společnosti ■■■■, která má stejné sídlo jako úřad práce. Podle něj jsou zásilky pošty dodávány na recepci v jednom balíku, odkud je pošta rozebrána. Sám úřad práce uvedl, že zásilka se dostala na recepci společnosti ■■■■, odtud teprve na úřad práce. Namítal, že dne 30. a 31. 12. úřad práce nepracoval, vše nasvědčuje tomu, že zásilka putovala přes společnost ■■■■. Protože na úřadu práce nikdo nebyl, podací razítko na žádost bylo dáno až dne 2. 1. 2014. Zopakoval, že při ústním jednání s Mgr. ■■■■ dne 7. 5. 2014 mu bylo řečeno, že obálka se dostala na recepci společnosti ■■■■, to mělo být na zásilce poznamenáno obyčejnou tužkou. Mgr. ■■■■ neměla ani obálku a tvrdila, že sama žalobkyně předala zásilku na společnost ■■■■. Přitom to není pravda, při tomto jednání předložil podací lístek. Obecný zmocněnec žalobkyně dále navrhoval vyslechnout pracovníka firmy ■■■■, který přebírá poštu. Vyjádřil svoje přesvědčení, že ani pošta ani úřad práce nepřiznají, pokud dochází k přebírání pošty v rozporu s právními předpisy.

Při ústním jednání soud podle § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnil dokazování potvrzením České pošty, s. p., ze dne 10. 12. 2015, ohledně průběhu doručování zásilky obsahující žádost žalobkyně podané k poštovní přepravě dne 27. 12. 2013. Podle tohoto vyjádření byla uvedená písemnost doručována adresátu úřadu práce doporučeně, dne 30. 12. 2013 byla připravena u pošty k vydání prostřednictvím pronajátého P. O. BOXu a vyzvednuta byla dne 2. 1. 2014. Obsah vyjádření tak odpovídá písemnosti „sledování zásilek“, kterou žalobkyně prostřednictvím obecného zmocněnce předložila již v průběhu správního řízení. Po projednání žaloby dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu v dané věci jsou rozhodnutí správních orgánů o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o dávku hmotné nouze – příspěvek na živobytí, podané dne 8. 1. 2014, úřadu práce doručené dne 9. 1. 2014 a následně evidované pod č. j. 513/2014/LIB. Důvodem zastavení řízení byla překážka již dříve v měsíci lednu 2014 zahájeného řízení (překážka litispendence) o příspěvek na živobytí.

V první řadě se soud musel zabývat namítanými nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného a úřadu práce. Žalobkyně v této souvislosti správním orgánům vytýkala porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se úřad práce a žalovaný nevypořádal s jejími námitkami.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům

rozhodnutí. V obecné rovině je dále třeba připomenout, že nikoli každý dílčí nedostatek odůvodnění činí správní rozhodnutí nepřezkoumatelným v takovém rozsahu, že by to muselo vést k jeho zrušení soudem.

Soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem rozhodování úřadu práce a žalovaného byla žádost žalobkyně podaná dne 8. 1. 2014, doručená úřadu práce dne 9. 1. 2014. Žalobkyně výslovně uváděla, že usnesení úřadu práce o zastavení řízení je ve vztahu k žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 8. 1. 2014 srozumitelné. Pokud žalobkyně namítala, že nebyly vypořádány její námitky, které uvedla v odvolání ze dne 22. 4. 2015, dále do protokolu o ústním jednání ze dne 7. 5. 2014 a protokolů o ústním jednání ze dne 26. 6. 2014, učinila tak v obecné rovině. Přesto je z kontextu dalších skutečností zmiňovaných v žalobě a z doloženého průběhu předcházejícího správního řízení a také správního řízení o žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí datované dne 27. 12. 2013 zřejmé, že žalobkyně se brání závěru o tom, že řízení o posledně uvedené žádosti mělo být zahájeno až dne 2. 1. 2014, a proto tvoří překážku řízení dříve zahájeného o téže žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí.

Ačkoli správní orgány nerozváděly podrobně, proč považují řízení o předchozí žádosti žalobkyně datované dne 27. 12. 2013 za zahájené dnem 2. 1. 2014 a nereagovaly výslovně na každou dílčí výtku žalobkyně, je z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, která obsahově tvoří jeden celek, zřejmé, že správní orgány vycházely z podacího razítka úřadu práce s datem 2. 1. 2015 a tímto datem považovaly řízení o žádosti ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o hmotné nouzi ve spojení s § 44 odst. 1 správního řádu za zahájené. Soud proto nepovažoval napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ostatně žalobkyně se konkrétně dovolávala skutečností, které podle ní tomuto závěru neodpovídají.

Zbývá dodat, že předchozí průběh řízení, v němž byla rozhodnutí úřadu práce o žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí datované dne 8. 1. 2014 opakovaně rušena žalovaným, nemůže sám o sobě vést k závěru, že naposledy vydané usnesení úřadu práce ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného nejsou srozumitelná. Nicméně na tomto místě musí soud nad rámec potřebného odůvodnění poznamenat, že popsany průběh správního řízení (a nejen tohoto řízení, z předloženého spisového materiálu k žádosti datované ze dne 27. 12. 2013 soud vysledoval obdobný procesní přístup správních orgánů) musel podrýt důvěru žalobkyně v počínání úřadu práce a žalovaného a jejich odborné kompetence. Délka řízení a nedodržení lhůt k vydání správních rozhodnutí, které jsou svou povahou pořádkovými, nemá sice vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, nicméně správní orgány by si měly uvědomit, že žalobkyně by se měla dočkat konečného rozhodnutí o své žádosti nadto o dávku hmotné nouze v reálném čase.

Podle § 48 odst. 1 správního řádu *zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.* Jde o překážku litispendence, tedy překážku zahájeného a probíhajícího řízení, pokud je splněna podmínka totožnosti věci. Pokud takovou překážku řízení správní orgán zjistí, řízení zastaví podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, které na ustanovení § 48 odst. 1 definující překážku litispendence výslovně odkazuje.

V řízení o žádostech žalobkyně o příspěvek na živobytí, pokud by byly obě žádosti podané úřadu práce ve stejném měsíci (konkrétně lednu 2014), by se nepochybně jednalo o totožnou věc ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu a v řízení později zahájeném by byla

dána překážka litispence, pro kterou by bylo na místě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Z tohoto pohledu je tedy okamžik zahájení řízení o žádosti o příspěvek na živobytí klíčovým.

Podle § 37 odst. 6 správního řádu *podání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.* Podle § 44 odst. 1 správního řádu *řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost ... došla věcně a místně příslušnému orgánu.*

Podle § 69 odst. 1 zákona o hmotné nouzi *řízení o přiznání dávky se zahajuje na základě písemné žádosti osoby, není-li dále stanoveno jinak, podané příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi na tiskopisu předepsaném ministerstvem.*

Z uvedených ustanovení lze dovodit, že řízení o žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí ze dne 27. 12. 2013 bylo zahájeno dnem, kdy tato žádost došla úřadu práce, který byl věcně a místně příslušný k jejímu projednání.

Podle podacího razítka úřadu práce otištěného na tiskopisu pro podání žádosti o příspěvek na živobytí byl tímto dnem 2. 1. 2015. Tuto skutečnost ostatně žalobkyně nezpochybňuje. Postup úřadu práce, který na podaný tiskopis žádosti datované dne 27. 12. 2013 otiskl podací razítko s datem 2. 1. 2014 a příslušný identifikátor, odpovídá § 64 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, podle něhož se dokumenty doručené původci (který vykonává spisovou službu podle tohoto zákona) v den, kdy byly původci doručeny, opatří jednoznačným identifikátorem.

Obsahem spisového materiálu žalovaného vedeného k žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí datované dne 27. 12. 2013 a vyjádřením České pošty, s. p., ze dne 10. 12. 2015, je doloženo, že žalobkyně žádost na příslušném tiskopisu podala věcně a místně příslušnému správnímu úřadu písemně a jako způsob doručení zvolila doručení prostřednictvím provozovatele poštovní služby, a to doporučeně. Datum podání žádosti k poštovní přepravě 27. 12. 2013 je doloženo jak podacím razítkem České pošty a. s. na obálce, v níž byla žádost podána, tak písemností „sledování zásilek“, kterou žalobkyně předložila při ústním jednání dne 7. 5. 2014, tak zmíněným vyjádřením provozovatele poštovních služeb. Datum podání žádosti k poštovní přepravě však není z hlediska zahájení správního řízení o žádosti rozhodné, ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu nelze ve vztahu k okamžiku zahájení řízení o žádosti aplikovat. Stejně tak není rozhodný okamžik (dne 30. 12. 2013 dle dokumentu „sledování zásilek“ a potvrzení provozovatele poštovních služeb o dodání zásilky do P. O. BOX u úřadu práce) a doba, kdy byla doručovaná písemnost provozovatelem poštovních služeb uložena k vyzvednutí. Z žádného právního předpisu neplyne, že doba uložení doporučeně doručovaného písemného podání účastníka má jít k tíži správního orgánu, ani že by tato doba měla vliv na okamžik zahájení správního řízení. Pokud podatel zvolí takový způsob doručení svého písemného podání, musí počítat i s možnou úložní lhůtou.

Pokud žalobkyně zpochybňovala způsob doručení předmětné zásilky obsahující žádost ze dne 27. 12. 2013 a odkazovala na skutečnosti řečené jí Mgr. ■■■ – úřednicí úřadu práce – při ústním jednání dne 7. 5. 2014, pak soud uvádí, že předání písemnosti na recepci společnosti ■■■ nebylo prokázáno. Pokud snad měla takové skutečnosti Mgr. ■■■ zmocněnci žalobkyně sdělit, pak nemohly být pravdivé, neboť sám zmocněnec vyvracel Mgr. ■■■ to, z čeho vycházela, tedy že podání předala sama žalobkyně na recepci společnosti ■■■. Důkazy výsledkem řady úředníků úřadu práce a pracovníka společnosti ■■■, které žalobkyně

navrhovala za účelem způsobu doručování její žádosti datované dne 27. 12. 2013, soud neprováděl pro nadbytečnost, neboť má za to, že písemnost „sledování zásilek“ a vyjádření České pošty, s. p., ze dne 10. 12. 2015 způsob a průběh doručení žádosti prokazují dostatečně. Pokud žalobkyně odkazuje na část odůvodnění usnesení úřadu práce ze dne 8. 8. 2014, jež bylo vydáno v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 27. 12. 2013 evidované pod č. j. 3257/2013/LIB, a dále usnesení ze dne 20. 10. 2014, vydané k žádosti žalobkyně evidované pod č. j. 3262/2013/LIB, soud z předložených správních spisů zjistil, že obě usnesení byla následně zrušena žalovaným, proto z nich nelze vycházet. Ostatní písemnosti, kterých se žalobkyně dovolávala, byly součástí správních spisů, soud jimi dokazování neprovádí.

Ani ze základních zásad správního řízení, kterých se žalobkyně odkazem na § 4 odst. 1, odst. 4 správního řádu dovolává, nelze podle přesvědčení soudu dovodit jiný okamžik zahájení řízení o žádosti datované dne 27. 12. 2013 než 2. 1. 2014. Úřad práce nepochybně při výkonu svých pravomocí dle zákona o pomoci v hmotné nouzi vykonává veřejnou správu, která je službou veřejnosti, a je nepochybně jeho povinností umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Nicméně ani z těchto obecných postulátů nelze dovodit, že postup úřadu práce při přijímání žádosti žalobkyně o příspěvek na živobytí datované dne 27. 12. 2013 byl nezákonný a okamžik zahájení řízení o této žádosti byl posouzen v rozporu s § 44 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 69 odst. 1 zákona o hmotné nouzi.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány nepochybily, jestliže považovaly řízení o žádosti o příspěvek na bydlení podané k poštovní přepravě dne 27. 12. 2013 za zahájené dnem 2. 1. 2014 a z tohoto důvodu zastavily řízení o žádosti žalobkyně o shodnou dávku hmotné nouze podané později v lednu 2014 z důvodu překážky litispendence.

Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ustanovení odst. 1 *neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.*

Ustanovení odst. 1 *neplatí, mělo-li být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.*

V souzené věci byl úspěšný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. prosince 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně